

Arrest

nr. 246 420 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juli 2020 tot intrekking van het verblijfsrecht van onbeperkte duur en de beëindiging van het verblijfsrecht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 september 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. CARREIN *loco* advocaat K. CROONEN, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt voor in haar nota met opmerkingen:

“(…)

Verzoekende partij kwam op 21.02.2015 naar België. Hij diende op 22.05.2005 een asielaanvraag dewelke werd geweigerd (hij kende absoluut de streek niet waarvan hij beweerde afkomstig te zijn).

Hij diende vervolgens twee verblijfsaanvragen in zonder een identiteitsdocument voor te leggen, dewelke onontvankelijk werden bevonden.

Op 25.08.2008 diende verzoeker een regularisatieverzoek in, waarbij hij zijn Angolees paspoort met nummer N0196140 voorlegde. Dit verzoek werd onontvankelijk bevonden op 118.11.2008.

Op 03.06.2009 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 01.12.2009 diende verzoeker een vierde regularisatieverzoek in (op grond van artikel 9bis Vw.) en hij legde hierbij het Angolees paspoort met nummer N0196140 voor.

Op 30.09.2010 werd verzoeker gemachtigd tot een verblijfsrecht van onbeperkte duur. OP 15.12.2010 verzaakte verzoeker aan zijn asielprocedure.

Op 14.07.2015 diende de beweerde zoon van verzoeker een aanvraag gezinshereniging in, dat werd toegekend. Het paspoort van de beweerde minderjarige zoon zou achteraf ook vals blijken te zijn (zie infra).

Op 06.11.2018 diende verzoekende partij een aanvraag in bij de gemeente om zijn identiteit te verbeteren.

Na onderzoek van het paspoort bleek dit vals te zijn. Ook het paspoort van de beweerde zoon van verzoeker bleek vals te zijn.

Op 29.03.2019 werd verzoeker via de Stad Halle gevraagd om zijn identiteit en nationaliteit te bewijzen door een geldig internationaal paspoort voor te leggen.

Hierop kwam geen enkele reactie.

Op 10.09.2019 werd verzoeker op de hoogte gesteld van het fraudeonderzoek in het kader van artikel 74/20 Vw..

Ook hierop kwam geen enkele reactie.

Op 09.07.2020 werd beslist tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoekende partij.

Dit betreft de thans bestreden beslissing.

(...)"

1.2. Verzoeker stelt in zijn feitenrelaas dat hij is geboren op 16 maart 1971 en de Angolese nationaliteit bezit. Op 30 september 2010 werd verzoeker gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en op 4 augustus 2020 werd hij op de hoogte gebracht dat zijn "verblijfsrecht van onbeperkte duur" werd ingetrokken. Ook het verblijfsrecht van zijn zoon, I., werd hierdoor beëindigd.

1.3. Op 9 juli 2020, met kennisgeving op 4 augustus 2020, neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van onbeperkte duur en de beëindiging van het verblijfsrecht.

Dit is de bestreden beslissing met de volgende redengeving:

"(...)

A., F.

geboren te C.-t. op 16.03.1971

adres : (...)

nationaliteit: Angola

Mevrouw, Mijnheer de burgemeester,

Art 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980 (vreemdelingenwet of VW) : Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Betrokken vreemdeling kwam aan in het Rijk op 21.02.05. Hij verklaarde zich vluchteling op 22.05.2005 onder de identiteit A., F. geboren te C. T. op 16.03.1971, nationaliteit Angola.

De asielstatus werd hem geweigerd bij beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS) van 01.06.05 als ongeloofwaardig, zo kende hij absoluut de streek niet waarvan hij volhield afkomstig te zijn.

Hij diende een regularisatieverzoek in op basis van het toenmalige artikel 9,3 van de wet van 15.12.1980 op 0.08.06. Hij legde hierbij geen identiteitsdocument voor. Deze aanvraag werd onontvankelijk bevonden met een bevel om het grondgebied te verlaten op 30.08.07.

Hij diende een nieuw regularisatieverzoek in op basis van hetzelfde wetsartikel op 26.11.07 eveneens zonder identiteitsdocument. Ook dit verzoek werd onontvankelijk bevonden met een bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 10.04.08.

Vervolgens diende op 25.08.08 hij een derde regularisatieverzoek in op basis van art 9bis van de vreemdelingenwet dat werd vergezeld door een Angolees paspoort met nummer (...). Dit verzoek werd onontvankelijk bevonden 18.11.08.

De betrokkene verklaarde zich opnieuw vluchteling op 03.06.09. Hierbij legde hij het hierboven genoemde Angolees paspoort niet voor.

Hij diende een nieuw regularisatieverzoek in op basis van art 9bis op 01.12.09 met hetzelfde paspoort (...). Dit verzoek werd ingewilligd en de betrokkene werd gemachtigd tot een verblijfsrecht van onbepaalde duur op 30.09.10.

Hij verzaakte aan zijn asielpcedure op 15.12.2010. Hij werd in het bezit gesteld van een B kaart op 24.11.10 die werd verlengd tot 05.10.20.

Op 20.02.2012 diende zijn zoon een asielaanvraag in waarbij hij een Angolees paspoort (...) voorlegde. Deze aanvraag werd door het CGVS geweigerd op 28.03.2012. Nadien werden voor het kind een regularisatieverzoek ingediend op 30.04.12 (zonder het paspoort) dat werd geweigerd op 15.10.12. Op 14.07.15 diende het kind een vraag om gezinshereniging met zijn vader in, waarbij hij wel het paspoort voorlegde. I. verwierf aldus een verblijfsrecht obv art 10 VW, gezinshereniging met zijn vader

Op 06.11.18 diende de betrokkene een aanvraag in bij de gemeente om zijn identiteit te verbeteren. Hij legde hiervoor opnieuw het paspoort N019140 voor dat intussen vervallen was. Na onderzoek van het paspoort door de wetenschappelijke en technische politie, centrale dienst ter bestrijding valsheden (rapport met referte RR- 2019-000329/AZ-2019-000429 van 01.03.19) blijkt dat het Angolees paspoort van de betrokkene vals is. Overigens is ook het paspoort van zijn zoon I. voorgelegd in het kader van de procedure gezinshereniging met zijn vader, vals (ref RR-2019-000328/AZ-2019-000428 van 01.03.19).

Met andere woorden heeft de betrokkene tot twee maal toe een vals Angolees paspoort voorgelegd in het kader van zijn regularisatieprocedures gesteund op het artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het voorleggen van dit document was van doorslaggevend belang voor het toekennen van de machtiging aan de betrokkene. Gezien het paspoort niet-authentiek is, is helemaal niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van het ingeroepen artikel voldaan. Er kan geargumenteerd worden dat deze ontvankelijkheidsvoorwaarde niet van tel was, gezien hij door zijn lopende tweede asielaanvraag vrijgesteld was van de verplichting om een paspoort voor te leggen. Deze argumentering, als was het paspoort niet van belang, gaat voorbij aan het feit dat er wel een vals paspoort werd voorgelegd in een administratieve procedure ter ondersteuning van een niet-bewezen identiteit en nationaliteit, wat een strafrechtelijk feit is. Daarnaast zou deze redering ons ook ver afbrengen van de onvervreembare verplichting van een vreemdeling, die zowel internationale bescherming vraagt als om een verblijfsrecht op humanitaire gronden verzoekt bij de Belgische migratie- en asielinstanties, om zijn werkelijke situatie te schetsen tegenover de Belgische staat. Er kan niet omheen gegaan worden dat het opgeven van de juiste identiteit en nationaliteit basisinformatie is. Hierover valse informatie geven en die ondersteunen met een niet-authentiek document kan niet anders uitgelegd worden als een (in zijn geval geslaagde) poging tot het bedriegen van de Belgische overheid. Anders gezegd: Was dit bedrog geweten geweest was de betrokkene niet gemachtigd geweest tot een verblijf van langer dan drie maanden.

Niet alleen heeft hij voor zichzelf een niet-authentiek paspoort voorgelegd, ook voor zijn zoon werd in verschillende procedures, het valse paspoort N0167278 voorgelegd dat evengoed van doorslaggevend belang bleek te zijn voor de toekenning van het verblijfsrecht. Dit kan niet als onschuldige onwetendheid worden uitgelegd,

De Dienst vreemdelingenzaken weet niet wie de betrokkene werkelijk is noch, bij uitbreiding, wie zijn zoon is en of er wel een verwantschap tussen beide personen bestaat.

Om dit te verhelpen werd hem op 29.03.2019 via de gemeente Halle ons verzoek van 14.03.2019 betekend om ons zijn identiteit en nationaliteit te bewijzen door een geldig internationaal paspoort voor te leggen van hemzelf en van A., I.. Hierop kwam geen reactie.

Als een gevolg werd de betrokkene op 10.09.19, overeenkomstig art 62 van de vreemdelingenwet (VW) op de hoogte gebracht van het fraudeonderzoek in het kader van art 74/20 §2 VW dat werd gevoerd naar zijn verblijfsrecht. De betrokkene heeft dit aangetekend schrijven ontvangen op 18.09.19. Ook hierop mocht onze dienst geen reactie ontvangen.

In september was de betrokkene al op de hoogte van het feit dat geweten was dat hij zijn verblijfsrecht verkregen had door een niet-authentiek paspoort voor te leggen. We mogen niet vergeten dat hij sinds maart 2019 dus de tijd had om een authentiek paspoort of andere identiteitsdocumenten te bekomen bij zijn diplomatieke vertegenwoordiging en zo, gesteld hij onder zijn werkelijke identiteit en nationaliteit ingeschreven staat, het fraudeonderzoek af te sluiten. Tot op heden hebben wij niets mogen ontvangen. Ook indien de in België gekende gegevens niet correct zijn had hij stappen kunnen ondernemen. Gezien hij kennis had van ons onderzoek naar zijn identiteit en nationaliteit (en die van zijn zoon) lijkt het weinig voorzichtig een aangetekend schrijven van de overheid die zich daarmee bezighoudt niet te beantwoorden. Minstens kunnen we concluderen dat de betrokkene niet wenste mee te werken aan het onderzoek naar zijn nationaliteit en identiteit. Dit is verbazend te noemen omdat de betrokkene er zo lang over gedaan heeft om verblijfsrechtig te worden en men dus zou denken dat de hem gevraagde inspanning hem het behoud van zijn verblijfsrecht toch waard zou zijn. Dergelijk gebrek aan medewerking is laakbaar en bemoeilijkt het onderzoek dat door de Dienst vreemdelingenzaken met zorg moet worden gevoerd.

Wat betreft betrokkenes familiale situatie kan uit het dossier worden opgemaakt dat de betrokkene een 'zoon' I. heeft in België, of minstens op hetzelfde adres ingeschreven staat als een minderjarig kind wiens identiteit, nationaliteit en verwantschap met de betrokkene niet vaststaat. Verder blijkt uit het dossier dat hij de vader is van een dochter A. die in België werd geboren op 28.07.16 en die door de betrokkene werd erkend. Ook A. haar moeder, Mevr M. P., J. heeft een niet-authentiek Angolees paspoort voorgelegd voor de laatste verlenging van haar A kaart.

Daarnaast vinden we in het dossier ook een verwijzing naar zijn 'broer' Dhr P. M. A. die in het kader van de erkenning van een Belgisch kind ook een vals paspoort heeft voorgelegd en wiens verwantschap met de betrokkene dus ook niet vaststaat.

Wat betreft zijn zoon I. kan in het beste geval verondersteld worden dat zij een feitelijk gezin vormen. Desalniettemin is het moeilijk voetstoots aan te nemen dat de betrokkene het hoederecht heeft over dit kind. Geen enkel document ten bewijze hiervan, afkomstig van een Belgische of buitenlandse rechtbank, ligt voor. Hierdoor is het nog maar de vraag of het in het belang van I. is dat de betrokkene een feitelijk gezin met hem vormt. Desondanks onze vraag heeft betrokkene niet aangetoond de biologische of juridische vader te zijn van I.. Belangrijker nog is dat hij zich eveneens niet verplicht voelt tegenover de Belgische overheid te bewijzen zich te kwijten van zijn taken tegenover het minderjarig kind dat onder zijn zorg valt. Het frauduleus verkregen verblijfsrecht kan dus niet behouden blijven omwille van een ongedocumenteerde gezinssituatie waarvan de aard niet vaststaat, noch de hechtheid, en waarvan niet werd aangetoond dat deze gezinssituatie het belang dient van het kind en moet worden bewaard en beschermd. De betrokkene kan en mag daarenboven niet in de waan leven dat een dergelijk bedrog door de Belgische overheid vergoelikt kan worden omwille van het feit dat hij met een minderjarige samenwoont.

Wat betreft zijn dochter A. dient te worden opgemerkt dat het kind steeds bij haar moeder in Ganshoren heeft ingeschreven gestaan. Mevr M. P. verkreeg op 19.04.18 een tijdelijk verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag tot machtiging tot een tijdelijk verblijfsrecht obv art 9bis. De betrokkene heeft zijn relatie met deze vrouw niet geduid. Gezien er nooit samenwoonst is geweest hoeft niet geconcludeerd te worden dat de betrokkene op heden een duurzame liefdesrelatie met deze dame onderhoudt, noch dat zij samen een gezin vormen. Inzoverre dit wel zo zou zijn dient erop gewezen te worden dat de betrokkene de kans heeft gekregen dit toe te lichten maar dit nagelaten heeft.

Ook hier voelde de betrokkene geen noodzaak om aan te tonen dat hij een onvervreemdbaar deel uitmaakt van het leven van A., dat hij betrokken is bij haar opvoeding of financieel voor haar instaat. Het is hoegenaamd niet aangetoond dat hij een relatie met dit kind onderhoudt die van dien aard is dat ze door deze beslissing wordt geschaad. Dat A. enig nadeel zal ondervinden van deze beslissing ligt niet voor. In geval hij financieel voor haar instaat hoeft deze beslissing geen verschil te maken. Het gebrek aan duidelijkheid over zijn gezinssituatie kan de Dienst vreemdelingenzaken niet worden verweten. Eerder komt het voor dat de betrokkene zelf niet eens aan de belangen van zijn dochter heeft gedacht bij zijn beslissing niet mee te werken aan het onderzoek van de Dienst vreemdelingenzaken. Daarnaast

dient nog te worden opgemerkt dat indien de betrokkene niet onder zijn werkelijke identiteit A. heeft erkend hij de verbetering van de Belgische erkenningsakte had kunnen laten inleiden bij de rechtbank van eerste aanleg. Zelfs al had hij dit maar gedaan na hij kennis had genomen van ons eerste schrijven in maart 2019, dan nog was het een begin van bewijs van bezorgdheid voor zijn dochter en haar administratieve situatie geweest. Maar hij heeft dit nagelaten, of anders nagelaten de Dienst vreemdelingenzaken hiervan op de hoogte te brengen.

Samengevat wordt niet aannemelijk gemaakt dat de hogere rechten van het kind worden geschaad door deze beslissing.

De relatie met de persoon die in het administratief dossier wordt genoemd als zijn broer maar van wie de werkelijke identiteit ook niet geweten is wordt ook niet verder aangetoond. Dhr P. M., A. is in België niet verblijfsgechtigd. Als een gevolg is het eventuele verblijf van deze man in het Rijk geen reden om het frauduleus verkregen verblijfsrecht van de betrokkene niet in trekken. Des te meer omdat de familiale banden in het land van herkomst niet werden geïllustreerd. Als een gevolg zijn er geen familiale banden in België die deze beslissing belemmeren.

De werkelijke leeftijd van de betrokkene is niet gekend. Volgens het rijksregister is hij 49 jaar. Ervan uitgaand dat dit min of meer met de werkelijkheid overeenkomt kunnen we opmerken dat hij een leeftijd heeft die hem in staat stelt om met veranderingen om te gaan. In ieder geval is hij oud genoeg om de gevolgen van zijn daden correct in te schatten. De betrokkene verblijft sedert 2005, ofwel 15 jaar, in België. Hiervan kan overigens niet kan worden vastgesteld of deze periode ononderbroken is of niet, gezien geen paspoort voorligt. Het feit dat hij na een verblijf van die duur, zelfs al was hij de eerste vijfjaar niet verblijfsgechtigd nog de ernst niet inziet van het misleiden van de Belgische overheid en het verborgen houden van zijn werkelijke identiteitsgegevens, geeft geen blik van zijn culturele integratie. Gezien de betrokkene niet meegewerkt heeft aan het onderzoek is het moeilijk de graad van sociale en culturele integratie in het Rijk vast te stellen. Bij een verblijf van 15 jaar mag van een vreemdeling verwacht worden dat hij kennis heeft van de Belgische wetten. Dat hij in 2010 meende dat er geen probleem is om een vals document voor te leggen voor het verkrijgen van een verblijfsrecht, dit nog steeds dacht tussen 2012 en 2015 voor het verkrijgen van een verblijfsrecht voor I. en in 2019 nog steeds meende dat hij hierover de Belgische overheid geen uitleg schuldig is, laat staan de moeite nam de fout uit 2010 recht te zetten, vormt alvast geen bewijs van zijn ontzag voor de Belgische wetten, noch voor de samenleving die door deze wetten wordt beschermd.

Wat de betrokkenes integratie in het Rijk betreft kunnen we ons dus enkel beroepen op wat werd voorgelegd bij zijn regularisatieverzoek van 2009, Hierbij legde hij een arbeidsovereenkomst voor met het OCMW van Diksmuide opgesteld op 19.11.09 terwijl hij al in Ganshoren woonde. De kans dat hij deze tewerkstelling heeft uitgevoerd lijkt dus eerder klein. Verder legde hij nog getuigenissen voor van medewerkers van het OCMW Diksmuide: één over zijn intentie een leven op te bouwen in België (dd 14.09.09) en één die bevestigde dat hij in de periode 2007-2009 deelgenomen had aan de ekende beroepsopleiding bouw en renovatie van het OCMW Diksmuide. Van deze opleiding lagen er ook getuigschriften voor, evenals van de gevolgde cursus Nederlands. Deze stukken zijn hopeloos verouderd om op heden te dienen als basis van een argumentatie om het verblijfsrecht te behouden. In de eerste plaats omdat de aangetoonde integratie die nodig is om regularisatieverzoek in te willigen van een heel andere orde is dan de verwevenheid met het Belgische sociale weefsel en de verknochtheid aan de Belgische cultuur die moet aangetoond zijn eer beslist kan worden dat een frauduleus verkregen verblijfsrecht niet kan worden ingetrokken. Immers houdt dit in dat moet zijn aangetoond dat de voornaamste sociale en culturele banden in België liggen, en niet in het land van herkomst. De banden moeten op zodanige wijze sterk zijn dat een vertrek uit België een grotere ontworteling van de betrokkene zou veroorzaken dan zijn komst naar België. Dit kan niet uit het dossier geconcludeerd worden.

Wat betreft de gevolgde opleidingen en mogelijks ook zijn opgebouwde werkervaring en andere kennis kan worden opgemerkt dat deze niet verloren zijn. Eender hoe de betrokkene zijn leven organiseert na deze beslissing kan hij deze verworvenheden verzilveren. Vriendschappen kunnen onderhouden blijven met dank aan de uitstekende communicatiemiddelen van de 21e eeuw.

Uit de aanvraag gezinshereniging van I. is gebleken dat de betrokkene in 2014 in loondienst werkte. In geval de betrokkene nog steeds in loondienst werkt (wat niet werd aangetoond) dient erop gewezen te worden dat hij uitsluitend vrije toegang gekregen heeft tot de Belgische arbeidsmarkt door zijn frauduleus verkregen machtiging tot een onbeperkt verblijfsrecht. Het is immers niet aangetoond dat hij om een andere reden dan zijn frauduleus verkregen B kaart werd vrijgesteld van de verplichting voor derdelanders om met een arbeidskaart in loondienst te werken. Gesteld dat de betrokkene als zelfstandige aan de slag is geldt dezelfde redenering: in dat geval was hij vrijgesteld van de verplichting

om met een beroepskaart een zelfstandige activiteit uit te oefenen. Als een gevolg kan zijn tewerkstelling niet ingeroepen worden als een voldoende element om het frauduleus verkregen verblijfsrecht niet in te trekken.

De betrokkene heeft bewust gefraudeerd, hij kan nu nog moeilijk volhouden te menen dat zijn paspoort authentiek was. Immers zou de betrokkene in dat geval sinds onze eerste brief het nodige hebben ondernomen om zijn identiteit en nationaliteit alsnog te bewijzen tegenover de Belgische staat. Zoals het is ligt geen attest opgesteld door zijn diplomatieke post voor. Er kan ook niet zomaar vanuit gegaan worden dat de (bij de vraag tot verbetering van de identiteitsgegevens voorgelegde) geboorteakte hem ook daadwerkelijk toebehoort. Net om aan de hand van een beveiligd document met biometrische informatie te kunnen vaststellen dat de geboorteakte op hem slaat is een paspoort van groot belang. In ieder geval wist hij, of had hij moeten weten, dat hij in werkelijkheid geen legaal onderbouwd verblijfsrecht genoot in België. In geval deze beslissing een lopend arbeidscontract verbreekt is dit in proportie met de gepleegde fraude. Hetzelfde geldt voor zijn in België opgebouwde sociale rechten. Het algemeen rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* staat er daarenboven aan in de weg dat de betrokkene een voordeel uit de gepleegde fraude behaalt.

De mate waarop de betrokkene banden onderhoudt met zijn land van oorsprong wordt niet geïllustreerd door ons administratief dossier. Wel integendeel blijkt uit ons administratief dossier enkel dat niet zeker is wat zijn land van oorsprong eigenlijk is. Logischerwijs stelt het dossier ons dus ook niet in staat om te concluderen dat er geen banden meer zijn. Het feit dat hij sinds 2005 in België verblijft sluit niet automatisch uit dat hij geen bindingen met zijn land van herkomst onderhoudt. Doordat geen geldig internationaal paspoort werd voorgelegd kan de DVZ er ook niet van uitgaan dat hij nooit teruggereisd is naar zijn land van herkomst. Doordat zijn werkelijke nationaliteit en identiteit niet werden bewezen kan geen vrees ten in de zin van art 3 van het EVRM worden ingeroepen.

Uit het administratief dossier blijken verder geen actuele medische redenen die deze beslissing zouden kunnen beletten.

Als een gevolg wordt het verblijfsrecht van onbeperkte duur in het Rijk ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel. Ook het verblijfsrecht van zijn 'zoon' I. werd op heden beëindigd. Beide beslissingen werden genomen zonder een bevel om het grondgebied te verlaten, gezien I. minderjarig is en de familiale situatie onzeker is.

"Ik heb hem (haar) ervan op de hoogte gebracht dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de "motivatie". De verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk zodat hij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt uiteen gezet:

"Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

1. Verzoeker werd toegelaten op grond van artikel 9bis van de Verblijfswet van 15.12.1980.

Dit artikel voorziet twee ontvankelijkheidsvoorwaarden, met name er dient sprake te zijn van een buitengewone omstandigheid en de aanvrager dient in het bezit te zijn van een identiteitsdocument.

Het begrip identiteitsdocument dient ruim te worden geïnterpreteerd. Overeenkomstig de parlementaire voorbereiding gaat het enkel over een “paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel”.

Het normdoel van het voorleggen van een identiteitsdocument is zekerheid verschaffen over de identiteit van de vreemdeling. Het is niet vereist dat er sprake is van een geldig document (RvV 12.02.2009, Rev.dr.étr. 2009, 64).

Op het ogenblik van de aanvraag in 2009 was de identiteit van verzoeker aldus gekend. De gegevens op het oude paspoort stemmen overeen met de gegevens op het actuele (geldige) paspoort.

Bij een controle in november 2018 bleek dat het Angolees paspoort van verzoeker vals zou zijn. Ook het paspoort van I. zou vals zijn. De raadsman van verzoeker heeft het dossier niet kunnen inkijken, waardoor er niet kan worden nagegaan in welke mate er sprake zou zijn van enige valsheid. Ook kan de raadsman van verzoeker voorlopig geen standpunt innemen over de briefwisseling die de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de valsheid aan verzoeker zou hebben verstuurd. De raadsman van verzoeker maakt een voorbehoud om op bovenstaande punten nog standpunt in te nemen.

Verzoeker was alvast niet op de hoogte van een probleem met zijn paspoort. Verzoeker dient minstens te genieten van het vermoeden van onschuld.

In juli 2019 is verzoeker naar Angola afgereisd teneinde een geldig paspoort aan te vragen. Hij heeft hiervoor gebruikt gemaakt van een “Laissez-passer” document (stuk 8 en stuk 9). In de beslissing d.d. 04.08.2020 is men aldus ten onrechte van oordeel dat verzoeker sinds maart 2019 niets heeft ondernomen om een authentiek paspoort te bekomen.

Verzoeker en I. beschikken thans over een geldig paspoort (stuk 1 en stuk 2). Het staat ontegensprekelijk vast dat de identiteitsgegevens van verzoeker die vermeld staan op zijn huidig paspoort overeenstemmen met de gegevens die stonden vermeld op het oude paspoort (...). Op het ogenblik van de aanvraag van zijn verblijf was de identiteit van verzoeker aldus met zekerheid gekend. Op basis van de juiste identiteitsgegevens werd aldus een beslissing genomen inzake de verblijfsregeling. Een eventuele valsheid van het paspoort waarvan verzoeker zelfs niet eens op de hoogte was speelt dan ook geen enkele rol.

Er is dan ook geen enkele reden om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker en I. op het Belgische grondgebied.

2. De beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van onbepaalde duur is disproportioneel en houdt geen rekening met de gezinsband van verzoeker en met de duur van zijn verblijf in België.

Verzoeker woont inmiddels meer dan 10 jaar in België. Gedurende deze periode is hij volledig geïntegreerd in de Belgische maatschappij.

Verzoeker woont samen met zijn zoon I. in een woning gelegen te (...). Verzoeker is eigenaar van deze woning.

Verzoeker werkt als arbeider bij een hotel gelegen te Brussel, met name hotel “Marriott”. Verzoeker heeft een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Verzoeker voegt als bijlage een loonfiche van maart 2020 toe (stuk 4 en stuk 5).

De zoon van verzoeker (I.) is minderjarig en gaat naar school in Halle, met name in het Don Bosco instituut. Verzoeker voegt als bijlage een email toe van deze school waaruit blijkt dat I. er ingeschreven is. Eveneens voegt verzoeker een overzicht toe met aankopen voor het nieuwe schooljaar (stuk 6 en stuk 7)

Verzoeker heeft eveneens een dochtertje die A. heet. Het dochtertje woont bij de ex-partner van verzoeker. Verzoeker betaalt maandelijks een bijdrage van 100,00 euro aan zijn ex-partner (stuk 10). Hiernaast heeft verzoeker geregeld nog contact met zijn dochtertje.

Het is derhalve duidelijk dat het sociale en professionele leven van zowel verzoeker als I. zich afspelen in België. Een intrekking van het verblijfsrecht zou het leven van verzoeker helemaal overhoop gooien!

Gelet op de minderjarige leeftijd van I. zou een intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker er eveneens toe leiden dat I. wordt weggetrokken uit zijn vertrouwde omgeving.

3. De raadsman van verzoeker heeft geen kennis kunnen nemen van het dossier. Verzoeker maakt dan ook een voorbehoud om bijkomende argumenten toe te voegen na inzage van het gehele dossier."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet, juridische grondslag van de bestreden beslissing.

Artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2.

Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Uit deze bepaling volgt dat de verwerende partij bevoegd is een machtiging tot verblijf in te trekken indien voor deze machtiging vervalste documenten werden gebruikt. Verzoeker weerlegt in het middel niet dat voor de toekenning van de machtiging een vervalst paspoort werd gebruikt. Hij gaat uitgebreid in op het gegeven dat zijn raadsman het administratief dossier niet heeft kunnen inkijken zonder een daadwerkelijke reden te geven waarom het administratief dossier niet zou ingekeken kunnen worden. Ter terechtzitting stelt de raadsman van de verzoeker dat hij daags voordien inzage heeft genomen van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat wel degelijk een standpunt kon ingenomen worden over de door de Dienst Vreemdelingenzaken verstuurde briefwisseling.

De verwerende partij verwijst in haar nota met opmerkingen terecht naar het analyseverslag van 1 maart 2019 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat het voorgelegd paspoort (...) van verzoeker (en overigens ook het paspoort van diens voorgehouden zoon) een vals document betreft. Dit verslag, opgesteld door de centrale directie van de technische en wetenschappelijke politie, legt uit dat de wijze van invullen niet conform is met het gebruikelijke, de MRZ is foutief en de controlecijfers zijn niet correct. Verzoeker slaagt er niet in deze vaststelling te weerleggen. Voorhouden dat verzoeker niet op de hoogte was van een probleem met zijn paspoort, is een loutere bewering, door niets ondersteund en niet aannemelijk gemaakt. Waar verzoeker thans voorhoudt (en dit tracht te onderbouwen met toegevoegde stukken aan het verzoekschrift) dat hij in juli 2019 naar Angola reisde om een authentiek paspoort te verkrijgen en hij thans in het bezit is van een geldig paspoort, is eerder een teken aan de wand dat hij effectief een vals document heeft gebruikt.

Tijdens de terechtzitting legt de raadsman van de verzoeker twee documenten neer: een kopie van een nieuw paspoort met een ander nummer dan wat eerder was voorgelegd, en dat verzoeker gehaald zou hebben in Angola met als datum van uitgifte 26 september 2019. Dit werd ook toegevoegd aan het verzoekschrift met uitzondering van de thans aanwezige stempels van de visa, die niet eerder werden toegevoegd.

De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij de wering uit de debatten vraagt van de stukken die niet werden toegevoegd bij het verzoekschrift. Het procedurereglement voorziet niet in de mogelijkheid dergelijke stukken neer te leggen nu ook blijkt dat de verzoeker in het bezit was van het gehele (nieuwe) paspoort sedert september 2019 en geen reden voorhanden is waarom dit niet had kunnen bijgebracht

worden voor het nemen van de bestreden beslissing of bij het opstellen van het verzoekschrift. De rechten van de verdediging van de verwerende partij zouden geschaad zijn indien de nieuwe elementen, reeds lang in het bezit van de verzoeker, slechts op de terechtzitting worden bekend gemaakt. Hetzelfde geldt voor de neerlegging van de geboorteakte van de dochter van de verzoeker. Beide stukken worden uit de debatten geweerd.

Het gegeven dat in het kader van een beoordeling van een aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het begrip 'identiteitsdocument' ruim moet worden geïnterpreteerd en het normdoel, zijnde zekerheid verschaffen over een identiteit, doet geen afbreuk aan het feit dat geen vervalst document mag worden gebruikt om een machtiging om verblijf op die basis te bekomen. Het vermelden van eenzelfde naam op beide paspoorten maakt niet dat de analyse over het vals karakter van het voorgelegde (oude) paspoort onjuist is. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat op de twee paspoorten andere geboortedata staan vermeld (oude paspoort: 4 juli 2005; nieuwe paspoort: 16 maart 1971). Ook de geboorteplaatsen verschillen.

Verzoeker beweert dat zijn thans verkregen paspoort dezelfde identiteit oplevert als het paspoort, gebruikt om zijn machtiging te verkrijgen. Dit evenwel doet niets af aan het gegeven dat diens oudere paspoort een vals document blijkt te zijn. Op het ogenblik van het afleveren van een machtiging om verblijf was het nieuwe paspoort niet gekend aan de verwerende partij.

Dienaangaande merkt de Raad op dat verzoeker werd uitgenodigd met brief van 14 maart 2019, met kennisgeving op 29 maart 2019, om zijn geldig internationaal paspoort voor te leggen. Zoals de verwerende partij voorhoudt, blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoeker reageerde, ook niet na zijn bezoek aan Angola.

Thans een kopie voorleggen van een nieuw geldig paspoort vermag dit niet te herstellen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Verder merkt de Raad op dat artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet niet vereist dat een valse identiteit werd gegeven. Een "vervalst document" is afdoende. Verzoeker laat na concreet toe te lichten waarom hij niet zou geweten hebben dat eerder dit vervalst document door hem werd gebruikt.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het vaststaande rechtspraak van de Raad van State is dat het vermoeden van onschuld niet belet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

2.3. In een volgend onderdeel meent verzoeker dat de bestreden beslissing disproportioneel genomen werd en geen rekening houdt met de duur van diens verblijf in België (10 jaar), zijn volledige integratie, zijn gezinsbanden, zijn arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, zijn zoon I. die in België naar school gaat, zijn dochter A. die woont bij zijn ex-partner en waarvoor hij maandelijks 100 euro betaalt en waarmee hij geregeld contacten heeft en met zijn woonst waarvan hij eigenaar is. Zijn gans sociaal en professioneel leven, alsook dat van zijn zoon, speelt zich af in België.

Uit artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moet houden met *"de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."*

Verzoeker kan niet gevolgd worden dat deze elementen niet in rekening zijn gebracht. Dit blijkt uit de volgende motieven:

"In september was de betrokkene al op de hoogte van het feit dat geweten was dat hij zijn verblijfsrecht verkregen had door een niet-authentiek paspoort voor te leggen. We mogen niet vergeten dat hij sinds

maart 2019 dus de tijd had om een authentiek paspoort of andere identiteitsdocumenten te bekomen bij zijn diplomatieke vertegenwoordiging en zo, gesteld hij onder zijn werkelijke identiteit en nationaliteit ingeschreven staat, het fraudeonderzoek af te sluiten. Tot op heden hebben wij niets mogen ontvangen. Ook indien de in België gekende gegevens niet correct zijn had hij stappen kunnen ondernemen. Gezien hij kennis had van ons onderzoek naar zijn identiteit en nationaliteit (en die van zijn zoon) lijkt het weinig voorzichtig een aangetekend schrijven van de overheid die zich daarmee bezighoudt niet te beantwoorden. Minstens kunnen we concluderen dat de betrokkene niet wenste mee te werken aan het onderzoek naar zijn nationaliteit en identiteit. Dit is verbazend te noemen omdat de betrokkene er zo lang over gedaan heeft om verblijfsgerechtigd te worden en men dus zou denken dat de hem gevraagde inspanning hem het behoud van zijn verblijfsrecht toch waard zou zijn. Dergelijk gebrek aan medewerking is laakbaar en bemoeilijkt het onderzoek dat door de Dienst vreemdelingenzaken met zorg moet worden gevoerd.

Wat betreft betrokkenes familiale situatie kan uit het dossier worden opgemaakt dat de betrokkene een 'zoon' I. heeft in België, of minstens op hetzelfde adres ingeschreven staat als een minderjarig kind wiens identiteit, nationaliteit en verwantschap met de betrokkene niet vaststaat. Verder blijkt uit het dossier dat hij de vader is van een dochter A. die in België werd geboren op 28.07.16 en die door de betrokkene werd erkend. Ook A. haar moeder, Mevr M. P., J. heeft een niet-authentiek Angolees paspoort voorgelegd voor de laatste verlenging van haar A kaart.

Daarnaast vinden we in het dossier ook een verwijzing naar zijn 'broer' Dhr P. M. A. die in het kader van de erkenning van een Belgisch kind ook een vals paspoort heeft voorgelegd en wiens verwantschap met de betrokkene dus ook niet vaststaat.

Wat betreft zijn zoon I. kan in het beste geval verondersteld worden dat zij een feitelijk gezin vormen. Desalniettemin is het moeilijk voetstoots aan te nemen dat de betrokkene het hoederecht heeft over dit kind. Geen enkel document ten bewijze hiervan, afkomstig van een Belgische of buitenlandse rechtbank, ligt voor. Hierdoor is het nog maar de vraag of het in het belang van I. is dat de betrokkene een feitelijk gezin met hem vormt. Desondanks onze vraag heeft betrokkene niet aangetoond de biologische of juridische vader te zijn van I.. Belangrijker nog is dat hij zich eveneens niet verplicht voelt tegenover de Belgische overheid te bewijzen zich te kwijten van zijn taken tegenover het minderjarig kind dat onder zijn zorg valt. Het frauduleus verkregen verblijfsrecht kan dus niet behouden blijven omwille van een ongedocumenteerde gezinssituatie waarvan de aard niet vaststaat, noch de hechtheid, en waarvan niet werd aangetoond dat deze gezinssituatie het belang dient van het kind en moet worden bewaard en beschermd. De betrokkene kan en mag daarenboven niet in de waan leven dat een dergelijk bedrog door de Belgische overheid vergoelikt kan worden omwille van het feit dat hij met een minderjarige samenwoont.

Wat betreft zijn dochter A. dient te worden opgemerkt dat het kind steeds bij haar moeder in Ganshoren heeft ingeschreven gestaan. Mevr M. P. verkreeg op 19.04.18 een tijdelijk verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag tot machtiging tot een tijdelijk verblijfsrecht obv art 9bis. De betrokkene heeft zijn relatie met deze vrouw niet geduid. Gezien er nooit samenwoonst is geweest hoeft niet geconcludeerd te worden dat de betrokkene op heden een duurzame liefdesrelatie met deze dame onderhoudt, noch dat zij samen een gezin vormen. Inzoverre dit wel zo zou zijn dient erop gewezen te worden dat de betrokkene de kans heeft gekregen dit toe te lichten maar dit nagelaten heeft.

Ook hier voelde de betrokkene geen noodzaak om aan te tonen dat hij een onvervreemdbaar deel uitmaakt van het leven van A., dat hij betrokken is bij haar opvoeding of financieel voor haar instaat. Het is hoegenaamd niet aangetoond dat hij een relatie met dit kind onderhoudt die van dien aard is dat ze door deze beslissing wordt geschaad. Dat A. enig nadeel zal ondervinden van deze beslissing ligt niet voor. In geval hij financieel voor haar instaat hoeft deze beslissing geen verschil te maken. Het gebrek aan duidelijkheid over zijn gezinssituatie kan de Dienst vreemdelingenzaken niet worden verweten. Eerder komt het voor dat de betrokkene zelf niet eens aan de belangen van zijn dochter heeft gedacht bij zijn beslissing niet mee te werken aan het onderzoek van de Dienst vreemdelingenzaken. Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat indien de betrokkene niet onder zijn werkelijke identiteit A. heeft erkend hij de verbetering van de Belgische erkenningsakte had kunnen laten inleiden bij de rechtbank van eerste aanleg. Zelfs al had hij dit maar gedaan na hij kennis had genomen van ons eerste schrijven in maart 2019, dan nog was het een begin van bewijs van bezorgdheid voor zijn dochter en haar administratieve situatie geweest. Maar hij heeft dit nagelaten, of anders nagelaten de Dienst vreemdelingenzaken hiervan op de hoogte te brengen.

Samengevat wordt niet aannemelijk gemaakt dat de hogere rechten van het kind worden geschaad door deze beslissing.

De relatie met de persoon die in het administratief dossier wordt genoemd als zijn broer maar van wie de werkelijke identiteit ook niet geweten is wordt ook niet verder aangetoond. Dhr P. M., A. is in België niet verblijfsgerechtigd. Als een gevolg is het eventuele verblijf van deze man in het Rijk geen reden om

het frauduleus verkregen verblijfsrecht van de betrokkene niet in trekken. Des te meer omdat de familiale banden in het land van herkomst niet werden geïllustreerd. Als een gevolg zijn er geen familiale banden in België die deze beslissing belemmeren.

De werkelijke leeftijd van de betrokkene is niet gekend. Volgens het rijksregister is hij 49 jaar. Ervan uitgaand dat dit min of meer met de werkelijkheid overeenkomt kunnen we opmerken dat hij een leeftijd heeft die hem in staat stelt om met veranderingen om te gaan. In ieder geval is hij oud genoeg om de gevolgen van zijn daden correct in te schatten. De betrokkene verblijft sedert 2005, ofwel 15 jaar, in België. Hiervan kan overigens niet kan worden vastgesteld of deze periode ononderbroken is of niet, gezien geen paspoort voorligt. Het feit dat hij na een verblijf van die duur, zelfs al was hij de eerste vijfjaar niet verblijfsgerechtigd nog de ernst niet inziet van het misleiden van de Belgische overheid en het verborgen houden van zijn werkelijke identiteitsgegevens, geeft geen blik van zijn culturele integratie. Gezien de betrokkene niet meegewerkt heeft aan het onderzoek is het moeilijk de graad van sociale en culturele integratie in het Rijk vast te stellen. Bij een verblijf van 15 jaar mag van een vreemdeling verwacht worden dat hij kennis heeft van de Belgische wetten. Dat hij in 2010 meende dat er geen probleem is om een vals document voor te leggen voor het verkrijgen van een verblijfsrecht, dit nog steeds dacht tussen 2012 en 2015 voor het verkrijgen van een verblijfsrecht voor I. en in 2019 nog steeds meende dat hij hierover de Belgische overheid geen uitleg schuldig is, laat staan de moeite nam de fout uit 2010 recht te zetten, vormt alvast geen bewijs van zijn ontzag voor de Belgische wetten, noch voor de samenleving die door deze wetten wordt beschermd.

Wat de betrokkenes integratie in het Rijk betreft kunnen we ons dus enkel beroepen op wat werd voorgelegd bij zijn regularisatieverzoek van 2009, Hierbij legde hij een arbeidsovereenkomst voor met het OCMW van Diksmuide opgesteld op 19.11.09 terwijl hij al in Ganshoren woonde. De kans dat hij deze tewerkstelling heeft uitgevoerd lijkt dus eerder klein. Verder legde hij nog getuigenissen voor van medewerkers van het OCMW Diksmuide: één over zijn intentie een leven op te bouwen in België (dd 14.09.09) en één die bevestigde dat hij in de periode 2007-2009 deelgenomen had aan de ekende beroepsopleiding bouw en renovatie van het OCMW Diksmuide. Van deze opleiding lagen er ook getuigschriften voor, evenals van de gevolgde cursus Nederlands. Deze stukken zijn hopeloos verouderd om op heden te dienen als basis van een argumentatie om het verblijfsrecht te behouden. In de eerste plaats omdat de aangetoonde integratie die nodig is om regularisatieverzoek in te willigen van een heel andere orde is dan de verwevenheid met het Belgische sociale weefsel en de verknochtheid aan de Belgische cultuur die moet aangetoond zijn eer beslist kan worden dat een frauduleus verkregen verblijfsrecht niet kan worden ingetrokken. Immers houdt dit in dat moet zijn aangetoond dat de voornaamste sociale en culturele banden in België liggen, en niet in het land van herkomst. De banden moeten op zodanige wijze sterk zijn dat een vertrek uit België een grotere ontworteling van de betrokkene zou veroorzaken dan zijn komst naar België. Dit kan niet uit het dossier geconcludeerd worden.

Wat betreft de gevolgde opleidingen en mogelijks ook zijn opgebouwde werkervaring en andere kennis kan worden opgemerkt dat deze niet verloren zijn. Eender hoe de betrokkene zijn leven organiseert na deze beslissing kan hij deze verworvenheden verzilveren. Vriendschappen kunnen onderhouden blijven met dank aan de uitstekende communicatiemiddelen van de 21e eeuw.

Uit de aanvraag gezinshereniging van I. is gebleken dat de betrokkene in 2014 in loondienst werkte. In geval de betrokkene nog steeds in loondienst werkt (wat niet werd aangetoond) dient erop gewezen te worden dat hij uitsluitend vrije toegang gekregen heeft tot de Belgische arbeidsmarkt door zijn frauduleus verkregen machtiging tot een onbeperkt verblijfsrecht. Het is immers niet aangetoond dat hij om een andere reden dan zijn frauduleus verkregen B kaart werd vrijgesteld van de verplichting voor derdelanders om met een arbeidskaart in loondienst te werken. Gesteld dat de betrokkene als zelfstandige aan de slag is geldt dezelfde redenering: in dat geval was hij vrijgesteld van de verplichting om met een beroepskaart een zelfstandige activiteit uit te oefenen. Als een gevolg kan zijn tewerkstelling niet ingeroepen worden als een voldoende element om het frauduleus verkregen verblijfsrecht niet in te trekken."

Aldus blijkt dat ondanks het stilzwijgen van verzoeker de verwerende partij de verschillende elementen, haar gekend op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, heeft onderzocht: zowel de band met de voorgehouden zoon I., als met de dochter A. zijn besproken. Rekening houdend met de weigering van verzoeker het bestuur in kennis te stellen van de elementen die hij thans bekend maakt, acht de Raad de motieven niet kennelijk onredelijk. Van de zoon I. was niet geweten of verzoeker de biologische vader is of het hoederecht had. Ook het paspoort van I. werd als vervalst beschouwd. Verder wordt er vastgesteld dat ook het verblijf van I., de voorgehouden zoon van verzoeker, is

ingetrokken. De verstoring van de eventuele gezinsband met I. blijkt aldus niet. Verzoeker maakte evenmin bekend dat I. schoolgaand zou zijn.

Over de dochter A. maakte verzoeker *quasi* geen concrete gegevens bekend op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing houdt terecht voor dat de gezinssituatie van verzoeker ongedocumenteerd is. Wat dochter A. betreft, heeft verzoeker nagelaten enige hechtheid aan te tonen met dit kind op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, terwijl de bestreden beslissing correct stelt dat louter financiële ondersteuning ook vanuit het buitenland kan gebeuren. Wat de dochter A. betreft, wordt vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij deel uitmaakt van het leven van zijn dochter, noch dat hij er een gezin mee vormt. Er is bovendien nooit een samenwoning geweest en het kind heeft steeds ingeschreven gestaan bij haar moeder in Ganshoren.

Verzoeker toont niet aan (zelfs niet met de stukken die aan het verzoekschrift zijn toegevoegd) dat er contacten bestaan met deze A.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening gehouden met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Aangaande de duur van zijn verblijf in België wordt onder meer geoordeeld dat verzoeker door zijn gedrag niet aantoont dat hij ontzag heeft voor de Belgische wetten, noch voor de samenleving die door deze wetten wordt beschermd. Verzoeker gaat voorbij aan het motief dat stelt dat niet geweten is of het vijftien jaar durende verblijf van verzoeker ononderbroken is omdat verzoeker geen paspoort voorlegde, na vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarbij wordt ook geconcludeerd dat niet is aangetoond dat de voornaamste sociale en culturele banden van verzoeker in België liggen en niet in zijn land van herkomst. Het louter bezitten van een woning en een arbeidsovereenkomst doen hieraan geen afbreuk.

Verzoeker gaat voorbij aan de vaststelling dat er slechts verouderde stukken in het administratief dossier voorlagen.

Uit de bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat rekening is gehouden met de elementen die de verwerende partij gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

In de nota met opmerkingen wordt correct gesteld:

“Indien van verzoeker van mening is dat de bestreden beslissing disproportioneel is en onvoldoende rekening houdt met zijn individuele situatie, dan is dit het gevolg van het onzorgvuldig handelen van de verzoekende partij niet is ingegaan op de vraag van de verwerende partij om haar alle documenten en elementen aan te brengen waarvan verzoekende partij zou wensen dat de Dienst vreemdelingenzaken er kennis van heeft bij het nemen van de beslissingen inzake het behoud van het verblijfsrecht.”

Ook het tweede onderdeel is ongegrond.

2.4. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat verzoeker de schending van het proportionaliteitsbeginsel aanvoert, laat dit beginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Het enig middel is in al haar onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN